

Bárdos József

Hol van?

Hol van az egykor, a boldog idő?
Hol vagyok én, aki voltam?
Ez vagyok én? Nehezen hihető.
S mért ülök itt, kiraboltan?

Így kitaszítva, az úr peremén,
nézek a semmibe árván.
Jaj, van-e cél még, bármi remény,
vagy csak a sír, ami vár rám?

S hol van az élet, a boldog idő?
Hol vagyok én? Ki e rém itt?
Jaj, ki ez itt, a tükörben ülő?
Ráncos a homloka: rémít.

Futnak a percek, az óra rohan.
Semmi se volt, csak egy álom?
Csönget a vekkerem, int komoran.
Kint mi dereng? A halálom?

S hol van a holnap, a boldog idő?
Hol vagyok én, ki lehetnék?
És hova tűnt el a fény, a jövő?
Ez vagyok én? Ez az árnyék?

És ha ma jönne egy új szerető,
s volna, ki mondja: te kellesz!
Volna-e bennem elég hit, erő?
Vagy jön az ördög, és elvisz.

Tompa Zsófia

még a fenyők is

még a fenyők is meghalnak nagyapa
egy idő után nem tudják
hordozni magányukat többé
törzsüket fáradt hiánnyá
munkálja bennük a vágy
hogyan valakié
mégis legyenek
hogyan ne kelljen mindig
társ nélkül állani
még a fenyők is meghalnak nagyapa
nem látványosan csak halkán
észre se venni
ezüstössé fakul kérgük takarója
töredeznek az ágak
tűlevelek hullanak
a cinkesúly alatt
mert nem lehet
állni örökké még a fenyők is
meghalnak nagyapa elhagyja végül
őket a dac a keserű nyomában
fény és alázat

*Tóth Sándor***Miserere**

földből kibújt virág
kegyelmek kertszegélye
amott a sziklatalpon
két kar nyúl feléje

árny terül a fákra
foltos köpeny-felleg
el nem ért virágokért
száz karok esdekelnek

töpped a fénylő sávon
fájdalmak őszi bokra
lehulló évek órák
tegnappá sápadoznak

pókhálón függ az élet
szürkén vasalt parton
madárszó szigetére
hallgatást int az alkony

legbenső még a forrás
ősvizének rendje
mindenik szál virágát
ha irgalom nevelte

Lángzó vízkörök

lélekzúgás ünnepi csönd
kertben a rózsán megszentelt öröm

hajnal égkörön
egyetlen láng
füvellő rétsíkon
szétoasztja magát

telten a távolon
zsúfolva a fény

mécsvirág koldusa
mikor lesz remény

elmegy messze úszik
fölkéklő hegyen

magasság-ígéret
világ-idegen

szíromszent-ígéret
elég most nekem

legtöbb a távolon
ami közeledés

vond azt magadhoz
és hidd ami örök

hajnalfény-zúgásban
égnek a vízkörök

Szondi György

Tudod, hiszen

Negyedszavak halmazából
is pirongó gömb
leváló léptek
neszéből televény
ujjongó hiányból
tudd tudom
mert íves haladéokban
kardos esély
közök pagonyában
pillenő érkezés
fölcstillagzó sugárban
értem érted

ÍV

Meg?
Meg.
Meg.
Meg?
El.
Sikkadás.
Tovaharmatlik.
Béklyó vele.
És elsimítja tincsem
egyre
zökkenőmentesen

Légy itt szerzet

Vezetékes öröm hiánytalanul
Lent réteges szenvedély hovatovább
Ujjvárta szép kormos remény tanul
Ha lehetnék te félszeg tétován

Mindig-indulásban kerek homály
Rianó résen készenlét rend és
Elhanyagló cél hány kereszt hol már
Mintha te viszont és rádébredés

